No. 78. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 30 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Men schrijft uit Darmstadt, dat aldaar den 20. Junij, bij het vallen van een blikeemslag, midden in het meer van Wogsdamm eensklaps op die plaats een eilandje van 22 schreden diameter, met riet bezet, is ontstaan, zonder dat men eenigen schok van aardbeving heeft gevoeld.

ENGELAND.

LONDEN, den 21. Junij. De verledene week reisde eene zekere dame *Harvay* genaamd, vergezeld van hare 4 kinderen met het konvooi van Birmingham naar Manchester. Een der kinderen verdween eensklaps uit de wagon, men zag dat het portier, waarbij het plaats genomen had, open was en onmiddellijk begreep de moeder deze verschrikkelijke waarheid; het kind was door het portier gevallen. Dadelijk werd hiervan aan de conducteurs kennis gegeven. Maar het convooi had eene snelte van 40 mijlen per uur en reeds waren er 2 mijlen afgelegd alvorens men hetzelve kon doen stilhouden. Men ging eindelijk den kleinen ongelukkigen reiziger opzoeken, welken men ten minste verminkt dacht terug te vinden bijaldien hij nog in leven was. Echter tot ieders verwondering vond men hem staande, en toen zijne moeder, bijna uitzinnig van angst en ontroering, het met vervoering omhelsde en aan derzelver borst drukte, scheen het niets van het gevaar te begrijpen waaraan het ontsnapt was. Het heeft niet het minste letsel ondervonden.

FRANKRIJK.

— De regering begint tegen de timmerlieden der hoofdstad, die zich nog altijd van werken onthouden, ernstige maatregelen te nemen. Twee personen uit hun midden, welke men voor opruijers houd, beide reeds bejaarde lieden, zijn gevat geworden. Van den anderen kant heeft men aan de werkbazen militaire timmerlieden toegezonden, die, zoo ver dit strekken kan, de andere vervangen moeten. Zoodra deze vernamen, dat men dit middel te baat nam, hebben zij overal bij hunne ambachtsgenooten rondgezonden, om hen tot dubbele omzigtigheid aan te manen, ten einde door geene gewelddadigheid of wanorde vat aan de wet op hen te geven. Met elken dag lijdt het publiek al meer door den stilstand; de Koning zelf heeft er het nadeel van ondervonden, want, daar men aan het dak van het kasteel der Tuilerieën boven zijne vertrekken werkte, toen het volk den arbeid staakte, is bij een der jongste regenbuijen het water stroomsgewijs naar binnen geloopen en heeft schilderwerk, verguldsel en meubelen bedorven. Aan eenige timmerlieden, die zuinigheidshalve Parijs verlaten wilden, zijn, zegt men, de daartoe noodige papieren geweigerd.

— In het zuiden gaat het, door soortgelijke oorzaken, nog erger. Van Toulouse wordt geschreven, dat te Lodève onder de fabrijkwerkers, de onlusten, die er reeds vroeger uitgeberste waren, zich des avonds van den 14. hernieuwd hebben. Een aantal werklieden hebben de bepaalde loonen voor de eerste veertien dagen niet willen ontvangen en des avonds zijn zij, omtrent een honderd in getal, met steenworpen op het huis aangevallen, waar de fabrijkanten hunne zamenkomsten houden. Op de tijding hiervan zijn in allerijl uit het naburige Montpellier troepen naar Lodève gezonden.

— De kapel van St. Ferdinand, opgerigt ter plaatse waar de hertog *van Orleans* overleed, is voltooid. Dezelve is op eene edel eenvoudige wijze gebouwd. De hertog *van Orleans* ligt slapende op zijn graf, zijn hoofd wordt ondersteund door eene Engelin, en deze is het afbeeldsel van de prinses *Maria*, vóór hem gestorven. De geest der zuster, geroepen om het graf van den broeder te versieren! welk heerlijk denkbeeld, welke droevige vereeniging! — De hertogin gaat elke week in de kapel om een gebed te doen. De kapel is opgerigt gedeeltelijk op de plaats, waar het huis van den kruidenier stond, gedeeltelijk op den grond van een rijken markies, die, daar hij geen geld voor hetzelve begeerde, eene pendule ter waarde van 12,000 fr. ten geschenke heeft ontvangen. — In eene kleine zaal der kapel staan ook 2 pendules, welke altijd hetzelfde uur aanwijzen: de eene het uur van het ongeluk; de tweede het uur van den dood.

— Sedert eenige dagen zijn er te Parijs te verkrijgen rijpe abrikozen en perzikken, welke uit Algerie zijn overgebragt, en 3 fr. per stuk kosten. Indien de spoorweglinie van Parijs naar Marseille gereed is, zal men de vruchten uit Afrika in drie dagen te Parijs hebben, en zal de prijs daardoor veel verminderden.

— Uit Avignon schrijft men van den 16. Junij: Mev. *Lartet* de stoute luchtreizigster, is hier met haar ballon opgestegen en bijna om het leven gekomen. De ballon is bij St. Benezet te midden van de Rhone nedergedaald. Zij heeft haar behoud te danken aan een jongeling, die gekleed in de rivier sprong en, door een schuitenvoerder ondersteund, haar heeft gered.

— Onder de verschillende onaangenaamheden waaraan reizigers zich blootgesteld kunnen zien, is eene, als die waarvan wij het verhaal doen volgen, voorzeker wel eene dergenen, op welke men zich het minst zou kunnen verwachten.

De diligence van Marseille naar Toulon vervolgde een dezer nachten rustig haren weg, toen een der in de kabriolet geplaatste passagiers, eene vrouwenstem binnen in het rijtuig erbarmelijk hoorde gillen. De passagiers deden stilhouden, opdat men onderzoeken zou wat er gaande mogt wezen. Men ondervraagt de gillende en bekomt ten antwoord, dat zij op onderscheiden deelen van haar ligchaam als met een pennemes gestoken wordt.

Weldra begint ook een passagier, een heer, evenzeer te gillen en uit hij dezelfde klagten, het is of eene vlijm hem door de kuiten gaat. Deze heer, minder schroomvallig in het doen van een openbaar onderzoek, dan zijn heftallig buurtje, stroopt zich den pijp van den pantalon op en ontdekt zes groote bloedzuigers die hem dapper zijn bloed aftappen. Nu begreep men, dat ook de dame gelijke kwelling ondervond, en aan het eerste huis, hetwelk men ontmoette, werd zij afgezet, om haar van hare lastige tafelschuimers te ontdoen; tusschen de vijftien en twintig hadden zich, de een hier, de ander daar, bij haar genesteld. Het niet raadzaam oordeelende de reis voort te zetten, keerde zij terug naar Marseille, waar zij een bekwaam geneesheer liet roepen, en deze de zaak homoopatisch behandelend, deed haar, om alle nadeelige gevolgen van den schrik te voorkomen, dadelijk een zestigtal nieuwe bloedzuigers zetten.

Maar van waar toch waren nu de bloedzuigers in de diligence gekomen? uit eene groote flesch waarin zij als rustige passagiers, de reis moesten medemaken, doch waaruit zij gekropen waren.

— Het volgende voorval bewijst, dat er op het platte land, in Frankrijk, nog aloude bijgeloovige plegtigheden bestaan. Te Marzy, bij Nevers, was eene nieuwe *mairie* (gemeentehuis) gebouwd en Woensdag werd er het eerste huwelijk gesloten. De jonge echtelingen, beide tot goede boeren familiën behoorende, hadden zich eerst weinig in hunnen schik getoond, het gemeentehuis te moeten inhuldigen, omdat de oudjes hunner familiën beweerd hadden, dat er een ongeluk zou van komen; doch de officier van den burgerlijken stand had gemeend hen gerust te stellen, hen verwittigende dat de maire het nieuwe gebouw door den pastoor had doen inwijden. Maar weldra ontwaarde hij, dat het echte paar zich tegen den boozen geest niet geheel gevrijwaard achtte. Inderdaad, op het oogenblik, dat de magistraat de woorden der wet uitsprak, hoorde men een ijsselijk noodgeschrei; hetzelve kwam voor van een kieken, dat in de naaste kamer door een der gasten gekeeld werd, en zoo zag men in 1845 te Marzy het bruid-offer (*sacrificium nuptiale*) van het oude Rome vernieuwen. — Na het vertrek van het bruidspaar met familiën en getuigen, werd het voor den duivel bestemde zoenoffer door den secretaris van den maire, eenen gewezen vrijer der jonge bruid, opgenomen en 's avonds lustig binnen gespeeld.

— Men meldt uit Serrières, dat de maire van Charnass, de heer *Barou*, een grijsaard van 65 jaren, door zijn schoonzoon, is vermoord geworden. De moordenaar heeft bovendien zijne eigene vrouw, welke hij over acht jaren tegen zijnen zin getrouwd had, drie zware messteken gegeven en haar in een poel gesmeten, waar men ze nog levend heeft uitgehaald. De heer *Barou* is onmiddelijk aan zijne wonden bezweken.

— Te Nantes, in Frankrijk, is een kind met twee aangezigten geboren, en dit wanschepsel wordt voor iets zonderlings gehouden. — Heeft men dan vergeten dat elk land talrijke mannen met twee aangezigten bezit? Hoe veel mannen zou men niet vinden die de rol van *Jean qui rit et Jean qui pleure* ten nadeele van het algemeen welzijn spelen?

— Gedurende een dier regenachtige dagen welke den loop der vorige maanden zoo aanhoudend gekenmerkt hebben, had zich een aanzienlijke toeloop van menschen rond een der kleine Bankjes welke zich in het Palais-royal te Parijs bevinden, gevormd.

Een politie agent dit ziende kwam terstond onderzoeken wat er aldaar gaande was, en zich door het volk dringende, stond hij weldra in tegenwoordigheid van een persoon die philosophisch op eene bank uitgestrekt, zonder het voorhoofd te rimpelen, eene buiregen als of zij met emmeren uit de lucht gegoten werd, over het ligchaam ontving. De politie agent, die waarschijnlijk voor de gezondheid van dien philosoof vreesde, wilde hem deze ongemakkelijke houding doen verlaten, maar de philosoof verkoos in 't geheel niet aan het verzoek van den politieman te voldoen. Er ontstond eene met bedreigingen gekruide woordenwisseling tusschen hem en den vertegenwoordiger der openbare magt, welke zoo hevig werd, dat de ontknooping van dit luchtig drama den genaamden *Carbon* voor de correctionele vierschaar leidde.

De Voorzitter. Wat deed gij daar op die bank, toen gij u tot op de huid liet doorregenen?

De Betigte. Ik heb van jongs af aan altijd een zwak voor het water gehad, bijzonder wanneer ik te diep in het glas gekeken had.

De Voorzitter. Maar gij zaagt wel, dat het volk zich om u vergaderde.

De Betigte. Ik had het volk hiertoe niet verzocht. Indien het geëerd publiek bleef staan, dan was dat zeker omdat het ook smaak in dit nat element des hemels vond.

De Voorzitter. Waarom hebt gij den politie agent niet gehoorzaamd toen hij u verzocht om weg te gaan?

De Betigte. Dit was mij vóór het oogenblik onmogelijk: ik nam een voetbad, en niets is beter, wanneer u het bloed of wel de genever in het hoofd klimt.

De Voorzitter. Niet alleen waart gij ongehoorzaam, maar gij hebt een hevigen wederstand geboden — men heeft de wacht moeten roepen.

De Betigte. Dit alles was zeer overtollig — niemand in de wereld is gehoorzamer dan ik; ik vroeg nog maar vijf minuten op de groote klok afgemeten en dan zoude ik mijne waterkuur geheel voleindigd hebben. — In plaats van mij als een onnoozel schaapje gerust te laten voort

---

DE GEBOORTEDAG.

— I

(Zie No. 77.)

Getroffen over deze voorzorg, streelde Doortje hem met hare verbonden hand de wang. - Maar gij moet volstrekt mede eten, indien het mij smaken zal, zeide zij, toen de stoomende kom voor haar op de tafel stond.

- Voor geen prijs in de wereld! hernam Sebastiaan, doch heerlijkt riekt het, dat moet gezegd zijn. Hij nam hierop eenige broodkruimels, ging, den bekoorlijk opstijgenden damp ontwijkend, aan het venster, en voederde de witte muizen, die met ongeduldige haast tegen den draad van het glas opklommen, en, van honger brandend, zich den voorrang zochten te betwisten, sedert zij de lucht van hunnen verzorger begonnen te krijgen. Ernstig en in zichzelven gekeerd, nam hij de hatelijke ijverzucht waar, waarmede de kleine schepsels elkander onder het genieten bejegenden. Een mannetje en een wijfje, dacht Sebastiaan, en toch zoo afgunstig! Neen, waarlijk, onder de menschen heerscht er eene veel meer liefderijke gezindheid dan onder die muizen!

- Kom dan toch, lieve man, riep Doortje, en eet mede. Wij hebben sedert langen tijd niets op onze kamer gehad, dat zoo goed smaakt.

- Moet ik dan met geweld overdaad doen, riep Sebastiaan ontevreden uit, terwijl hij de helft van zijn gelaat naar haar omkeerde; en overdaad doe ik, wanneer ik eenen lepel gebruik!

- Wees niet eigenzinnig! hernam zij, na een oogenblik, proef ten minste éénen lepel!

- Ondermijn dan mijne gezondheid! riep hij uit, terwijl hij met een woest gelaat naar de tafel vloog, en het hem toegereikte gretig verslond. Gij, vrouwen, moet toch in alles uwen wil voldaan en uitgevoerd hebben!

- Willen wij nu eens onze rekening opmaken? zeide Doortje, nadat de maaltijd afgeloopen was, en den staat van ons kapitaaltje opnemen? drie gulden heeft men u op het stadhuis betaald; daarvan heb gij de brandzalf en het middagmaal....

- Spreek daarvan niet, mijn schat! viel Sebastiaan haar in de rede. Begin niet te rekenen; en mor niet tegen de schikkingen des Hemels. Denk niet meer aan de rijstmelk; een zwart noodlot misleidt uwe hoop! Zet u den kalfskop uit het hoofd; boven de wolken is iets anders besloten! vier stuivers verslond de verwenschte apotheek, eene driedubbele som de *Haaivisch*, een gulden heb ik aan onzen neef geleend, om levensmiddelen te koopen voor zijne ongelukkige schepsels van kinderen. Bij slot van rekening, is de zak weder zoo ledig als de broodkas.

- Ach goede Hemel! zuchtte Doortje; dien dronkaard, dien verkwister, die u zoo vaak belogen en bedrogen heeft, hebt gij dien wederom uw zoo zuur gewonnen geld gegeven, om het op te maken! Neen Sebastiaan, indien gij het in de armbus gestoken had, dan had ik mij getroost, al had u de geheele wereld voor een Pharisëer uitgemaakt, maar dat gij het dien dagdief, die voor een dangnïet te boek staat, hebt...

- Niet aan hem, maar aan zijne hongerige kinderen, zeide hij gevoelig. Ook zijn het uwe bloedverwanten, en niet de mijne. Indien de zonde van een vader hen in ellende laat smachten, is het dan niet onze pligt hen naar vermogen bij te staan.

Er ontstond thans eene diepe plegtige stilte. Sebastiaan zette zich, aan het beloofde opstel denkend, aan zijne schrijftafel en versneed zijne pennen; Doortje plukte, in diepe gedachten verzonken, aan haren voorschootsband, beide wierpen van tijd tot tijd eenen heimelijken blik op elkander.

- Zoude ik niets dwaas moeten zijn, om tegen u te wrokken? riep eindelijk Sebastiaan, en drukte de zwijgende met hartelijke liefde aan zijne borst. Zoo lang ik met u een gerust en tevreden leven leide, ben ik rijker dan onzen buurman de kruidenier, die driemaal daags het wijnhuis bezoekt en telkens voor en na, dus summa summarum zesmaal daags, met zijne vrouw kijft.

- Gij meent het met alle menschen goed, slechts met u niet, zeide Doortje, terwijl haar, bij de liefkozingen, waarmede zij die van haren man beantwoordde, de tranen over de wangen biggelden. Thans verhaalde hij haar bedaard en gelaten den geheelen toestand van zaken, en gaf haar in bedenking, of zij, na rijpe overweging, den neef voor roekeloos genoeg konde houden, om het geld, in plaats van het voor zijn hulpeloos jammerende kinderen te gebruiken, door zijne keel te dragen?

- Neen, in de loterij heeft hij het gezet, hernam zij, doch ik zeg geen woord meer, al won hij er millioenen mede, ik zeg niets meer!

- De tijd is kostbaar, het leven kort! reeds is het één uur geslagen, zeide Sebastiaan, deed haar in 't kort verslag van het bezoek van den biljetdrager, en de beloften die hij hem gedaan had.

- Ik zeg niets meer, antwoordde Doortje, greep de klink van de deur, en begaf zich in het zijvertrek.

- Bewaar uwe zieke hand voor den windtogt, riep Sebastiaan haar waarschuwend na, zette zich hierop weder aan zijne tafel, om zich in stillen ijver met zijn werk bezig te houden.

VI.

Toen de biljetdrager om vier ure verscheen, om den gelukwensch af te halen, had de kunstbegaafde hand van Sebastiaan, zonder dat hij zichzelven de lust en liefde kon verklaren, met

gaan, behandelde men mij op eene ongemanierde wijze; — hier voor ben ik niet in de wieg gelegd, — en overigens is er niets onaangenamer dan gestoord te worden, wanneer men bezig is met zijne gezondheid te herstellen, — indien zij niet geheel opgelapt is, dan heeft zich de politie dat te verwijten.

Alle deze schoone redeneringen verhinderden niet dat de waterkuur-aanhanger tot veertien dagen *geduld* verwezen werd.

— Een arm verminkt napolitaansch soldaat werd onlangs voor drie dagen ter policie-zaal veroordeeld voor eene misdaad van eene geheel nieuwe soort: hij had het middel gevonden, om een gaauwdief van beroep te bestelen, ziehier de toedragt der zaak:

Deze brave verminkte bad met aandacht in de kerk van Jesu-Nûovo, toen hij op eens in zijn gebed gestoord werd en eene hand stelender wijze in den zak van zijn rok voelde glijden. De oude soldaat stak, zonder de minste beweging te maken, onmiddellijk zijne hand achter de slip van zijn rok, greep den arm van den gaauwdief, en kneep hem op eene verschrikkelijke wijze. «Genade, genade, fluisterde hem de dief toe, mijn goede heer, nimmer zal ik het meer doen." Wat hebt gij in mijn zak gevonden? vroeg hem zachtjes de soldaat, zonder zijn hoofd te verdraaijen, en even als of hij bleef voortgaan met bidden. Niets, niets, mijn waarde heer, volstrekt niets. — Welnu steek er iets in. — Maar *excellenza* ik heb geene enkele *bajoced*. Steek er iets in, of ik draai uwen arm om. De gaauwdief zich op deze wijze gevangen ziende, en de pijn niet langer kunnende wederstaan, stak in den zak van den verschrikkelijken invalide eenige stukjes geld, vervolgens een bril, toen een zijden zakdoek, welken hij even te voren van een engelschman had gestolen.

Eindelijk dacht hij zijne vrijheid verkregen te hebben en wilde juist vertrekken, toen twee geregtsdienaars, welke van verre getuigen van dit voorval waren geweest, den schuldige en zijn regter beide in hechtenis namen. Naar zijne militaire oversten verwezen, werd onze verminkte met drie dagen arrest gestraft, omdat hij zich zoo rijkelijk en al te listig regt had weten te verschaffen; doch de gaauwdief heeft het duurder moeten betalen, hij is veroordeeld geworden tot twee jaren gevangenschap.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 26. Junij. Als iets opmerkelijks, wordt er gemeld, dat men sedert 1844 tot op den huidigen dag twee honderd en dertig nieuwe huizen in de 5e wijk van Antwerpen heeft gebouwd. Sedert de omwenteling van 1830 had men zulke bouwwoede nog niet gezien.

NEDERLANDEN.

ZWOLLE, den 23. Junij. In de afgeloope week werd te Zwartsluis aan de markt gebragt een buitengewoon groote heilbot, en gekocht door den Heer *J. W. M.* Twee mannen moesten het dier op eene ladder naar de plaats zijner bestemming dragen.

WOUDRICHEM, den 20. Junij. Te Neêr-Andel zijn 3 kapitale huizen, waaronder het wijd en zijd beroemd logement de Rib; met deszelfs schuren en grooten paardenstal, eene prooi der vlammen geworden.

— In den nacht van den 19. op den 20. dezer, is het huis van *J.* en *G. Remmerde* te Dodewaard, met alle zich in hetzelve bevindende meubelen en 9 jonge varkens een prooi der vlammen geworden. — De oorzaak van dezen brand, die in het achterhuis eenen aanvang genomen heeft, is tot dus verre onbekend. Het huis was tegen brandschade verzekerd.

Ingezonden Stukken.

De presentjes der regering en vertegenwoordiging.

—

Hetgeen te voorzien was, is geschied. De begrooting van 70 millioenen guldens, te dragen door eene bevolking van nog geen drie millioen zielen en onmatig drukkende op de mindere standen, is aangenomen en den toestand der natie dus weder voor twee jaren bestendigd. Vruchteloos hebben weder eenige edele mannen hunne stem doen hooren; gelijk meest altijd, heeft ook ditmaal eigenbelang en slaafschheid over waarheid en regt gezegevierd. Voor velen is het reeds eene troost, geene meerdere lasten te moeten dragen; de Nederlander is reeds zoo gewoon aan eene jaarlijksche verhooging, dat hij het als eene weldaad gaat beschouwen, wanneer in het eene jaar slechts niet meer van hem gevorderd wordt dan in het vorige; op eene vermindering hoopt hij zelfs niet meer, daartoe heeft hij reeds te dikwijls grievende teleurstelling ondervonden. —. Maar wanneer de verdiensten van jaar tot jaar minder worden, den druk der armen van dag tot dag grooter en stilstand in handel en nijverheid schrikbarend toenemen, dan bestaat er, beweren wij, hoezeer de begrooting jaarlijks op 70 millioenen blijft, wel degelijk vermeerdering van belasting. — Bezuinigingen zijn gemaakt; dat is te zeggen, zij hebben plaats gehad daar waar zij niet moesten geschieden, — bij de mindere ambtenaren en arme drommels die pas genoeg hadden om te leven, terwijl de rijkbezoldigden ongehinderd bleven; nu, men is dit stelsel in Nederland reeds gewoon; de geest van het steeds van den minderen te halen heerscht in ons gelukkig land zóó alom, dat iets dergelijks niet meer vreemd voorkomt, dit verstrekt nog al tot troost, gewoonte toch, zegt men, wordt eene tweede natuur; de Rus houdt zijn knoet in eere, de Nederlander zijn geesselpaal; — er is dus bezuinigd; een aantal menschen hebben hunne gewone verteringen, die reeds niet groot waren, moeten inkrimpen; velen zijn in hunne verwachtingen en hoop teleurgesteld; de opvoeding hunner kinderen is onvoltooid gebleven; aan beter gewoon, zijn zij in den letterlijken zin ongelukkig gemaakt! Maar het vaderland vorderde offers, het is pligt die te brengen. Goed, eisch alles, neem bezittingen en leven, maar toon aan dat beide niet verspild, niet nutteloos verkwist zijn. De inkrimpingen zijn volbragt, de klagten gesmoord, maar wat nut heeft het vaderland — wij bedoelen hier den burger die de schatkist vult, die brein of ligchaamskrachten inspant tot bereiking van dat doel — van die bezuinigingen ondervonden? Brengen zij minder op dan vroeger? Is de welvaart toegenomen en zijn dus de verdiensten meerder? Of kunt gij op een gunstig vooruitzigt wijzen? Het tekort van een millioen, over de drie eerste maanden van dit jaar zal hier het antwoord leveren. Neen, waar men het oog henen wendt, overal vertoont zich een duister verschiet; geene lichtstraal breekt door de zamengepakte wolken, welke den gezigteinder des vaderlands benevelen.

70 Millioen guldens heeft onze staatshuishouding noodig om te blijven bestaan, zeggen onze Ministers, doch slechts 57 millioen kan de natie volgens hen opbrengen — zij kan dat niet, maar stemmen wij dit voor een oogenblik toe; — de ontbrekende 13 millioenen zal men dus uit onze Overzeesche Bezittingen trekken of zeggen te trekken, want met de rekening-courant van die Overzeesche Bezittingen gaat het al zeer autocratisch toe. Nu is het waar, dat volgens een dagelijksch spreekwoord goede moed half teergeld is, maar wat de staatsbegrooting betreft, moest men geen dobbelspel spelen. Ieder weet toch, hoe wisselvallig die Oost-Indische baten zijn: eene geringe oogst-mislukking, een opstandje van inlandsche vorsten, weigering der Javanen om zich langer ten behoeve der Nederlandsche schatkist, waar zij geen pijp tabak om geven, te laten kaal scheren, onlusten met naburige staten, met Frankrijk of Engeland, den dood van slechts één man in eerstgenoemd rijk; den man des vredes, en eene menigte andere zeer mogelijke voorvallen, kunnen de steenen ten onzen nadeele doen kantelen en waar blijven dan de 13 millioen? De Nederlandsche Ministers zijn niet almagtig, ofschoon thans alles voor hen bukt; moet dan de Nederlandsche melkkoe nog erger gemolken worden dan gewoonlijk? Pas op, dat er geen bloed in plaats van melk te voorschijn komt, hetgeen wel wiskunstig zeker zou zijn!

Maar veronderstellen wij dat geen der door ons opgenoemde of andere rampen de Indiën treffen, dan leert immers de ondervinding ons nog, dat de O. I. baten, even als die van het moederland, zelden in de uitkomst aan het geraamde beantwoorden, maar steeds een akelig tekort aanbieden, — een woord, hetwelk ook al door gewoonte, veel van deszelfs akeligheid voor den Nederlander verloren heeft, maar dat daarom in de daad niet minder leelijk blijft, — en niettegenstaande dat alles is toch de begrooting door de Tweede Kamer aangenomen en de Eerste, alias oud-mannenhuis, zal ze niet verwerpen. Dus, waarde medeburgers, geene herziening der grondwet, geene vermindering van belastingen, geene vooruitzigten op meerder verdiensten en een nieuw vrijwillig leeningtje van plus minus honderd millioenen guldens in 't verschiet, — ziedaar de presentjes welke regering en vertegenwoordiging u op den hals leggen — als lastdieren. — Zijt dankbaar en verheugt u er mede!

S.

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 28. Junij. Sedert den 26. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Bettij, D. Schwenn, Liverpool, stukgoed; George Payne, F. O. Wilman, Singapore, rijst en peper.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar see gezeild.

Johns Jane, J. Rowleij, schors, Londen; la jeune Clemence, J. H. Weijerts, vlas, Hull; Frederik, H. Puncke, ballast, Avontuur.

Van Brussel gezeild:

De vrouw Johanna, G. H. Drews, stukgoed, Bremen.

Van Gend gezeild:

Margareth, F. Parson, ballast, New-Castle.

---

welke hij, zonder op loon te rekenen, aan het werk gearbeid had, een waar meesterstuk voleindigd. Met stomme bewondering beschouwde gene de, van de groote hoofdletters uitloopende krullen en versieringen, het onmiddelijk hierop volgende fractuurschrift, welks grootte in eene naauwkeurige, voor het oog aangename verhouding, van regel steeds afnam, tot het eindelijk allengskens van vorm en gedaante veranderde, zich in het gewone schrift verloor. Elke letter als gegraveerd, elke regel in eene loodregte rigting voortloopend, en het geheel als uit eenen vorm gegoten en op het papier getooverd.

Maar niet minder steeg de verwondering van den verraste oude, over de buiten verwachting gelukkige bewerking der opgegeven hoofdgedachten, toen SEBASTIAAN hem bekend maakte met den inhoud van den in eenvoudige hartelijke bewoordingen vervatten wensch. Met zigtbare blijken van dankbare aandoening trok hij eindelijk, nadat hij de voorlezing van het opstel aangehoord had, een toegevouwd papier uit zijn zak, om het den dienstvaardige als een gering bewijs zijner dankbaarheid aan te bieden. SEBASTIAAN weigerde hardnekkig, zich de genomen moeite te laten vergelden, en was niet eerder tot het aannemen van het geschenk te bewegen, voor dat gene hem verzekerde, dat hij zich in zijn binnenst gekrenkt voelde, door het denkbeeld dat zijn aangeboden gift slechts om deszelfs *geringheid* werd afgeslagen. Beide putteden zich uit in verzekeringen, dat zij in het gevolg geene gelegenheid zouden laten voorbijgaan, om elkander wederzijds dienst te doen. SEBASTIAAN geleidde den afscheidnemenden grijsaard tot beneden aan den trap, en keerde daarop met eene vrolijke vlugheid naar de kamer terug, om gemeenschappelijk met DOORTJE, wier nieuwsgierig gelaat hij met zegevierende blikken ontmoette, het papier te openen. Het bevatte een drieguldenstuk en tevens eene entrée-kaart voor de tooneel-vertooning van dien avond.

— Die brave man! riep SEBASTIAAN uit, wien had dat gedacht, toen hij mij dezen morgen buiten in de koude op den schouder klopte, en met een zoo nederig voorkomen zijn verzoek deed. Voor dien prijs behoefde hij immers niet te verzoeken; hij had slechts te bevelen. Zie eens DOORTJE! *Niets meer dan zes schotels!* Dat moet een zonderling stuk zijn waar slechts halven in voorkomen, die de onbeschaamdheid hebben van meer dan zes schotels te verlangen! Dat stuk zoude ik waarlijk wel eens willen zien.

— Ook is er immers geen mensch op aarde, die er iets tegen heeft! zeide DOORTJE. Ik verheug mij reeds vooruit, wanneer gij naar huis komen en mij van woord tot woord alles verhalen zult wat gij daar gehoord en gezien hebt.

— Ik dacht anders, hernam SEBASTIAAN, dat het beter ware, indien ik trachtte het kaartje aan den man te brengen, en er wat van te maken, dan mij zulk een kostbaar vermaak te geven, dan zoudt gij er ook genot van hebben! wij zouden dan weder summa summarum....

— Neen lieve man! viel DOORTJE hem in de rede, dat gedoog ik volstrekt niet! gij hebt verscheidene dagen achter een, aanhoudend in het zweet uws aangezigts gewerkt, zonder aan eenige uitspanning te denken. Het is billijk, dat gij u ook eenig vermaak gunt, te meer daar gij de gelegenheid daartoe op eene zoo onverwachte wijze bekomen hebt. Wil ik u een goeden raad geven! Verbeeldt u dat uw geboortedag heden en niet morgen is; ik zal hetzelfde doen! — Zij liep met deze woorden uit de kamer, keerde echter oogenblikkelijk terug en zeide met een vriendelijk lagchend gelaat: Ziedaar man lief, ik heb voor uw geboortedag een nieuw overhemd genaaid. Draag het met gezondheid, en hebt mij altijd lief.

— Dit was dan de reden, riep hij verrast, terwijl hij de geefster van het geschenk met innige ontroering aan zijne borst drukte, waarom gij in de laatste dagen, toen ik aan de schrijftafel zat, uren lang in de koude zijkamer vertoefdet? En nog heden bovendien...!

— Slechts het bovenste van de hand doet mij eenigzins zeer! hernam DOORTJE, de toppen van de vingers hebben niets geleden.

— Het is waar, zeide SEBASTIAAN, na eenige oogenblikken met een ernstig, bijkans plegtig gelaat: van mijne vroegste jeugd af heb ik aanhoudend tegen allerlei wederwaardigheden moeten kampen! en vaak werd mijne hoop verijdeld. Reeds als kind konde ik, wanneer mij de boterham uit de hand viel, honderd tegen één wedden, dat de boterkant in het zand zoude liggen. Zoo is mij ook naderhand menige goede beet, wanneer ik die meende vast te hebben, ontvallen, zonder dat ik, door moedig het laatste mede te verteren, zoo als ik toen ter tijd deed, de boter redden en mij eigen maken konde. Gij zelve, lief DOORTJE, deelt de meening der menschen, dat ik slechts voor het ongeluk geboren ben, doch ik kan hun dit, sedert ik u bezit, niet toestemmen. Want een te aangenaam gevoel juicht, wanneer ik u aanschouw, uit het diepste van mijn hart tot mijnen Schepper op. Geloof mij DOORTJE, wij zijn een paar gelukkige menschen.

SEBASTIAAN nuttigde nu, aangemoedigd door de nieuwe uitzigten voor den volgenden dag, eenige van het ontbijt overgeblevene broodkorsten, liet zich vervolgens bij den bleeken schijn van de maan door DOORTJES dienstvaardige hand het statige overhemd aandoen, trok, aan eenen gelukkigen inval zijner vrouw gehoor gevende, zijnen luchtigen zomerrok over zijn duffelsch *spencer*, en begaf zich met eene ongeduldig gespannen verwachting naar den schouwburg.

Zoodra hij weg was, schoof DOORTJE het kinderlijke verband van de vingers, zette zich weder aan het naaiwerk, en verheugde zich reeds vooruit, den teruggekeerde misschien, met het berigt te kunnen verrassen, dat het kleed voor de ontvangers-vrouw niet alleen klaar, maar ook betaald was.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. [illegible] BIEREN.